

Když se tak dívám zpátky.

Ano, chtěla jsem začít touto větou. Ale neudělám to, protože nechci vzpomínat s nostalgii. Když se totiž dívám zpátky, není nostalgie tím správným pocitem. Proč?

Když jsem v roce 1963 nastoupila na své první učitelské místo na Střední pedagogickou školu v Kroměříži, měla jsem ohromné štěstí na kolegy, kteří tenkrát na škole působili. Nejvýraznější postavou byl profesor češtiny a francouzštiny Oldřich Tillmann. Byl báječný češtinář, ale i skvělý a vzdělaný člověk. Když zemřel, některým kantorům se po jeho práci stýskalo. A protože na pedagogické škole byli nejen kantoři, kteří měli nápady, ale i schopné studentky, které ledacos uměly, Memoriál Oldřicha Tillmanna/ MOT/ nenechal na sebe dlouho čekat.

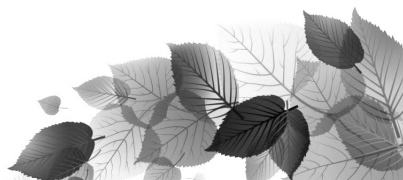
Ten první ročník v roce 1967, to byl běžec, který nastoupil ke startu bez treter, bos, a přece závod vyhrál. Vznikl téměř bez finančních podpor, z ničeho, z čistých ideálů. Na začátku nebyla jen slova, nýbrž nápad a skutek, který neutekl z běžecské trati, ale doběhl k cíli.

Tenkrát to bylo tak. Jedna paní profesorka psala pozvánky všem pedagogickým školám: „Přijďte se ukázat, jak recitujete a vyprávíte dětem pohádky!“ Už poprvé přijeli ze všech pedagogických škol v republice. I ze Slovenska. Tehdy tam bylo pět škol. Jiná kantorka posílala pozvánky svým známým i neznámým: „Přijďte se k nám podívat, pořádně takovou soutěž...“ A to byli první porotci a oficiální hosté. Další kolega – výtvarník, namaloval ručně spoustu pozvánek a plakátů, vymyslel brožurku. Další zařídil ubytování, vymyslel program nejen pro účastníky soutěže. Divadelní představení Husy na provázku, koncert pěveckého sboru, gala přehlídka nejzajímavějších vystoupení. A Memoriál Oldřicha Tillmanna byl na světě. Vžil se pod názvem MOT.

Dvacet let se sjížděli soutěžící a porotci do Kroměříže. Potom se v pořadatelské funkci vystřídaly vybrané pedagogické školy. Později se memoriál přejmenoval na Pedagogickou poemu a pod tímto názvem se pořádá i letošní už 48. ročník. A to jistě uznáte, že není potřeba vzpomínat s nostalgii.

Ba naopak, je potřeba s úctou a obdivem vzděkovat všem, kteří původní nápad dále rozvíjeli a obohacovali. Prostě všem, kteří každoročně Pedagogickou poemu organizují a obohacují. Nejen se sportovním nasazením, ale i s hořícím srdcem. A věřím, že takový bude i letošní ročník 2015.

*Vzpomínala **Jitka Dvořáková**, zakladatelka celostátní soutěže pedagogických škol v přednesu poezie a prózy Pedagogická poema, dříve Memoriál Oldřicha Tillmanna.*

Zdravím všechny účastníky Poemy,

přeji vám příjemný pobyt v Kroměříži, ve škole, kde před 48 lety tato vzájemná setkávání začala. Patřím mezi pamětníky této akce – poprvé jsem přijela do Kroměříže na Memoriál O. Tillmanna jako studentka 2. ročníku SPgŠ Přerov – to bylo v roce 1968, konal se právě 2. ročník. Později jsem jezdila na Poemu jako pedagog SPgŠ Kroměříž.

Poema se za ta léta velmi proměňovala. Po rozpadu Československa se přestaly Poemy účastnit pedagogické školy ze Slovenska. Škoda, bylo nám po krásné slovenštině smutno.

Poema se měnila také po stránce obsahové, pak i z hlediska hodnocení vystupujících. Zažili jsme slzy studentek po hodnocení jejich výstupu porotou, to bylo zlé! A zbytečné.

V posledních letech má naštěstí Poema zcela jinou filozofii. Je to příjemné místo setkávání těch, co mají rádi interpretaci textu. Při každém setkání jsem se těšila na to, co dokáží na svém vystoupení studenti od dramatického výběru a úpravy textu až po jeho zvukovou realizaci. Těšila jsem se na workshopy, které nám nabídly nové poznatky, ale také společné zážitky spoluúčastníků.

A těšila jsem se na setkání s těmi, které zase za rok na Poemě uvidím!
Přeji Vám také pěkné těšení!

Věra Klechová

O andělu strážném a batikovaných vestách aneb Moje první Kroměříž

Psal se rok 1980. Tehdy jsem učila na pedagogické škole v Čáslavi čtvrtým rokem, a to výtvarku a praktikum loutkového divadla (možná se v té době předmět ještě jmenoval praktikum maňáskového divadla). Byla jsem jako učitelský benjamínek a čerstvý absolvent dvouletého dálkového studia loutkářství na pražské DAMU vyslána se studenty do Kroměříže na jakousi recitační soutěž, o které jsem téměř nic nevěděla.

Je 18. listopadu 1980. S velkým očekáváním přijíždím do Kroměříže. Jsem však zaskočena! Většina kolegů již všechno ví: kam jít, co se bude dít, kde to bude. Není divu, vždyť soutěž se zde koná již po třinácté! Všem je vše jasné, ale mně ne. Jsem zmatena! Mám velké štěstí. ... Zachránkyní se stala moje nedávná spolužačka ze studia loutkařiny Líba Macháčková, která zde na škole učila hudební výchovu a loutky. Líba byla v Kroměříži mým andělem strážným, poradkyní a průvodkyní. Seznámila mě např. s kolegyní Věrou Hejhalovou a jejím skvělým loutkovým divadlem.

Sama soutěž na mě udělala veliký dojem. Úžasná atmosféra! Kulturní sál v pivovaru, kde tehdy soutěž probíhá, je zaplněn do posledního místa. Bezvadné výkony, skvělé slovenské recitátorky, množství rekvizit, loutek. Nechybím na žádném vystoupení, poctivě si vše zapisuji, nasávám atmosféru. Moji pozornost upoutají organizátorky akce v čele s paní profesorkou Jitkou Dvořákovou. Všechny do jedné mají krásné batikované vesty. Ocenila jsem nejen výtvarný nápad a provedení, ale bylo to i velmi praktické. Když jsem potřebovala nějakou informaci, hledala jsem nejbližší batikovanou vestu. Novou zkušeností byl pro mě seminář Jindry Delongové o improvizování, to bylo něco úplně nového, podnětného pro pedagogickou práci. Stačila jsem se zde seznámit a sprátelit s Maruškou Račanskou (pozdější zástupkyní ředitele).

Do Kroměříže jsem se znovu vrátila na Poemu, a to v roce 1986 a 1997. Když se někdy rád vracíte, je důležité tam mít lidi, za kterými jedete. A já je tady vždycky měla. Kromě Líby Macháčkové vzpomínám především na Věru Klechovou, se kterou jsme se po mnoho let pravidelně setkávaly a společně jsme absolvovaly několik dramatických seminářů. Moje vzpomínka patří i kolegům, kteří již mezi námi nejsou: Věře Sušilové a Jardovi Nešporovi.

Poema (tehdy Memoriál Oldřicha Tillmanna) – to byla láska na první pohled a láska celoživotní (tedy „celopedagogická“). A od té doby jezdím pravidelně každý rok, 35 let! Pedagogická poema je pro mě vždy svátkem, kulturním a pedagogickým. Svátkem krásy uměleckého slova a svátkem přátelských setkání. Vždyť právě lidé tuto ojedinelou atmosféru výjimečně celostátní přehlídky s láskou a nadšením vytvářejí!

Kroměříž 1980 – moje premiéra, Kroměříž 2015 – moje derniéra.

Jana Andrejsková

V Čáslavi 28. října 2015

